

Visszaszámlálás

Ördög Mónika fordítása

Itt egy szegényesen berendezett szoba, egy szekrény, amelynek nem csukódik jól az ajtaja, a padlódeszka, amely egy kicsit csikorog a léptek alatt, a kopott takaró az ágyon és a homályos ablak, amely igazából nem néz semerre. A végtelenségig állhatsz az ablaknál, akkor sem láthatsz el a szomszédos falnál távolabbra. A fény, ami innen jön, és az éjszakai utcai világítás látszatát kelti, csak illúzió. Nincs utca, nincsenek lámpák. Senki sincs az ablak alatt, és nem is volt soha senki.

Marlena mégis ott áll az ablak mellett, és a nem létező messzeségbe néz. A kezével mintha saját magát ölelné, vagy mintha a szívét szorítaná, nehogy kiiramodjon valahová rajta kívülre. Nem kell az arcát látni ahhoz, hogy átérezzük, mit érez. Minden látszik a hátán, amelyen az összes kis izom remeg egy kissé, mint amikor lázas az ember. A fejét úgy hajtotta le, hogy az elárulja, milyen az arckifejezése. A vállba görcsösen kapaszkodó ujjak nem igényelnek semmiféle magyarázatot. A test, amely könnyedén ring előre-hátra, többet mond mindennél. Nincs vigasz. Az egyedüli dolog, amit még meg lehet tenni, az éppen ez, bölcsőt állítani a saját testében és az altatódalok ritmusában ringani, legalább addig, amíg még csönd van, amíg el nem hangzik a következő szó.

Marlena magában számol, húsztól visszafelé, mint mindig. Tizenkilenc, tizennyolc, tizenhét, az ördögbe is, hogy szorít ez a cipő, gondolja, tizenöt, tizennégy, egy légy, hogy kerül ide ez a légy, és miért zúg ilyen kitartóan, miért épp a tizenháromnál, tizenkettő, az arcom olyan kísérteties ezen a vékony üvegen, tíz, megfordul, és valahová maga elé néz, kilenc, nyolc, már nem hallani a legyet, viszont hallja saját beleinek kortyogását, jó éhesnek és üresnek lenni, könnyed vagyok, gondolja, és még egy bizonytalan lépést tesz előre, eltávolodik az ablaktól, mintha lett volna ott valami,

ami vonzotta volna, vagy ami ijesztette, hét, hat, ó, istenem, valóban hat, nincs többé semmiféle félelem, itt vagyok az asztal mellett, és jól tudom, mi van a fiókban, csak ez a cipő ne szorítana ennyire, és ez a gallér ne fojtogatna, de hamarosan mindennek vége lesz, a benne végighúzódo függőleges, amelyet ebben a percben valamiféle aranyfonalnak képzél, hirtelen szakadozottá válik, lassan szétoszlik, s ezzel a fonallal együtt testének tartópillére is szétomlik, egyszeriben nincs többé semmi, ami ezt a testet teljes magasságában megtartaná, őt, érzi, milyen könnyedén és természetesen hanyatlott le önnönmaga mélységébe, de ugyanakkor egy súlytalan része valahová a magasba lendül, úgy tűnik neki, hogy két részre vált, a testre, amely tántorog, és amely lassan elveszti a támasztékát, és egy időn túli részre, amely felröppen valahová, és azzal fenyegeti, hogy elhagyja, minden alkalommal olyan intenzív, minden alkalommal olyan valóságos, gondolja, tulajdonképpen könnyű elválasztani önmagunkat önmagunktól, ez a test, amely a fájdalmat érzékeli és a hangokat hallja, csak zavaró tényező, négy, a keze kinyitja a fiókot, és egy gyors mozdulattal kirántja a revolvert, a fiók halkán megcsikordul, amikor a másik kezével becsukja, minden más csak fülsiketítő csönd, nincs már az a légy sem, nincs semmi, három, valamiért mosoly fut át az arcán, megjelenik a nyugalom, mindenki, aki jobban megvizsgálná az arcát, rájönne, hogy ebben a pillanatban végleges megállapodást ért el saját magával, azzal az erővel, amely a mozdulatait irányítja, kettő, léptek hallatszanak valahonnan, ő jön be lihegve, aztán két-három méterre tőle hirtelen megáll habozva, hogy továbbmenjen-e vagy megálljon, egy kimondatlan Ne! riad fel az ajkáról, a keze pedig mintha megindult volna egy kissé felé, és ez a beteljesületlen mozdulat fejez ki mindent, az ajkai némák maradnak, egy, a keze a homlokáig emelkedik abban a pillanatban, amikor ő végül egy lépést tesz felé, de mindez a hangos, túl hangos durranás árnyékába veszik, és összedől a világ, az ironikus igazságosság utolsó cselekedete az, hogy a padlóra zuhanása pillanatában leveszi a lábáról a cipőt, amely szorította.

Szinte jéggé dermednek, Marlina összegömbölyödve a padlón, a férfi pedig fölé hajolva, míg a függöny le nem ereszkedik. Egy másodperccel később kitör a taps, s ők egyedül vannak a függöny mögött.

Mielőtt a függöny újra fölemelkedik, a férfi gyorsan megcsókolja Marlina fagyos ajkát, és ezt suttozja: minden alkalommal megáll a szívem. Aztán felállnak, kézen fogják egymást, és széles mosollyal mosolyognak a színpad közepén.